

Arrest

nr. 211 217 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaard van Slowakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar miderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 21 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekende partijen een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: M., A. Geboorteplaats: Kosice

Nationaliteit :Slovakije Identificatienummer in het Rijksregister: 089061350051

Geboortedatum : 13.06.1989 Verblijvende te: (...)

+ kinderen: M. A. (22.10.2007) – M. S. (02.04.2013) – M. S. (16.12.2016) – M. S. (24.10.2008) M. V. (16.01.2010)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 24.09.2014. Zij verkreeg de bijlage 8 op 01.12.2014 en de E-kaart op 10.02.2015.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 16.11.2017 werd er voor betrokkene een eerste maal een uitnodigingsbrief verstuurd naar de gemeente met de vraag om haar uit te nodigen om haar huidige economische situatie te verduidelijken om, overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene werd door de gemeente uitgenodigd op 16.11.2017 en 18.01.2018 maar ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 20.03.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending rechtstreeks naar betrokkene met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 22.03.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald door betrokkene en werd op 07.04.2018 dan ook teruggezonden naar onze dienst. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging. Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16..07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Hiermee rekening houdend, moet er dus geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden en om uitleg te verschaffen omtrent haar huidige situatie aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de beide brieven en de uitnodigingen van de gemeente verstuurd werden en waar de wijkagent zich aangeboden heeft. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft bewijsstukken voor te leggen, na verschillende pogingen haar te contacteren.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werd de databank van de RSZ geraadpleegd om na te gaan of betrokkene het verblijfsrecht kan behouden als werknemer (het statuut waarin zij het verblijfsrecht verkregen heeft), zelfstandig of gedetacheerde. Betrokkene blijkt niet gemeld te zijn in het Algemeen Repertorium voor Zelfstandige Arbeiders of in het limosakadaster en kan het verblijfsrecht dus niet behouden als zelfstandige of gedetacheerde (art. 40 §4,1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Zij blijkt wel gemeld te zijn geweest in dimona en dus gewerkt te hebben van 26.09.2014 tot 31.12.2014 en van 29.06.2015 tot 02.03.2016. Nadien is zij niet echter meer aan het werk geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4,1e lid 1° - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Betrokkene heeft ook geen volledig jaar gewerkt en is reeds meer dan 6 maanden werkloos waardoor zij ook geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden.

Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene zich bij gebrek aan enige economische activiteit tot het OCMW diende te wenden om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Sinds juni 2015 wordt DVZ namelijk regelmatig op de hoogte gesteld van het feit dat betrokkene financiële steun van het OCMW ontvangt. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de

Belgische overheid en zij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont op geen enkele manier aan wat de oorzaak is van de langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel en hoe zij de afhankelijkheid hiervan tracht af te bouwen. We kunnen hiermee dan ook geen rekening houden bij de beoordeling van het dossier. Gezien betrokkene al sinds begin 2015 leefloon geniet is het dus niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene heeft zelf nagelaten om in te gaan op onze uitnodigingen om haar huidige economische situatie toe te lichten en om ons bewijsstukken over te maken. Bij gebrek aan medewerking en bewijzen kan er bijgevolg enkel rekening gehouden worden met de elementen in het dossier en dient er vastgesteld te worden dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden. Er wordt bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kinderen, M. A., M. S., M. S., M. S. en M. V. (zie ook bovenaan vermeld), die haar vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun moeder.

Er werden bij gebrek aan medewerking ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrieven van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 of 42ter §1, 3°- wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat de betrokkenen het verblijfsrecht mogen behouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partijen lichten het eerste en tweede middel als volgt toe:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

5.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is aldus niet te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert evenwel nergens waarom zij het verblijf van verzoekers weigeren maar toch geen verwijderingsmaatregel opleggen.

Het is als het ware zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf maar al te goed inziet dat zij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat verzoekers geen recht hebben op verblijf. Hun verblijfsrecht wordt beëindigd maar zij dienen het grondgebied niet te verlaten. Tegelijkertijd worden zij wel uit het register gesupprimeerd.

5.1.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar bestreden beslissing dat verzoekster een gebrek aan medewerking vertoonde en zij niet de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt zodat zij kon aantonen nog te voldoen aan de voorwaarden van haar verblijfsrecht.

Echter wenst verzoekster hier te benadrukken dat er sprake was van overmacht.

Verzoekers woonden namelijk in een huis aan het Van Beverenplein, boven een Turks café.

Zij hebben hier moeten wonen in mensonterende omstandigheden en zijn het slachtoffer geworden van huisjesmelkerij.

Alle briefwisseling van verzoekers kwam toe op hetzelfde adres als het Turks café, gelegen te Van Beverenplein 9.

Verzoekers hadden geen aparte brievenbus!

10.

Verzoekers leggen hierbij een foto neer van hun appartement, boven het Turks café. (zie stuk4)

Hierop blijkt duidelijk dat de brievenbus nummer 9 recht uitkomt in het café zelf.

Verzoekers wensen te benadrukken dat zij nooit enige post hebben gekregen en dat deze telkens werd vernietigd door de uitbaters van het café.

Er kan dus onmogelijk gesproken worden van een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekers!

Zij zijn nooit op de hoogte geweest van de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken om de nodige bewijsstukken over te maken.

5.1.4.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

5.1.5.

Besluit

De bestreden beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

11.

V.II.

TWEEDE MIDDEL

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 42bis § 1 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

Schending van de rechten van verdediging ;

5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat een einde gesteld wordt aan hun verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel. Evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk eenomen is.

5.2.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.3.

Uit de navoleende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar bestreden beslissing dat verzoekster een gebrek aan medewerking vertoonde en zij niet de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt zodat zij kon aantonen nog te voldoen aan de voorwaarden van haar verblijfsrecht.

Echter wenst verzoekster hier te benadrukken dat er sprake was van overmacht.

Verzoekers woonden namelijk in een huis aan het Van Beverenplein, boven een Turks café.

Zij hebben hier moeten wonen in mensonterende omstandigheden en zijn het slachtoffer geworden van huisjesmelkerij.

Alle briefwisseling van verzoekers kwam toe op hetzelfde adres als het Turks café, gelegen te Van Beverenplein 9.

Verzoekers hadden geen aparte brievenbus!

Verzoekers leggen hierbij een foto neer van hun appartement, boven het Turks café (zie stuk 4).

Hierop blijkt duidelijk dat de brievenbus nummer 9 recht uitkomt in het café zelf.

Verzoekers wensen te benadrukken dat zij nooit enige post hebben gekregen en dat deze telkens werd vernietigd door de uitbaters van het café.

Er kan dus onmogelijk gesproken worden van een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekers!

Zij zijn nooit op de hoogte geweest van de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken om de nodige bewijsstukken over te maken.

5.2.6.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn."

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 7, 42bis, §1, 74/13, en 74/14 van de vreemdelingenwet, het vertrouwensbeginsel en de rechten van verdediging nalaten op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen schendt. Dit onderdeel van het eerste en tweede middel is dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij nergens motiveert waarom zij het verblijf van verzoekers weigeren maar toch geen verwijderingsmaatregel oplegt. Het is volgens de verzoekende partijen zo dat de verwerende partij zelf maar al te goed inziet dat zij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat de verzoekende partijen geen recht hebben op verblijf. Hun verblijfsrecht wordt beëindigd maar zij dienen het grondgebied niet te verlaten, en tegelijkertijd worden zij wel uit het register gesupprimeerd.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij niet motiveert waarom er geen bevel wordt opgelegd, terwijl ze het verblijf beëindigt, gaan ze er geheel aan voorbij dat de beëindiging van een verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten twee onderscheiden beslissingen zijn. Er is geen enkele verplichting, noch reden waarom de verwerende partij in een beslissing aangaande de beëindiging van een verblijf zou moeten motiveren waarom ze geen gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending aannemelijk van de formele motiveringsplicht.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat er sprake was van overmacht. Zij stippen aan dat zij in een huis woonden aan het Van Beverenplein, boven een Turks café. Zij hebben hier volgens hen moeten wonen in mensonterende omstandigheden en zijn het slachtoffer geworden van huisjesmelkerij. Alle briefwisseling kwam volgens de verzoekende partijen toe op hetzelfde adres als het Turks café, gelegen te Van Beverenplein 9. Zij stellen dat zij geen aparte brievenbus hadden. Zij leggen een foto neer van hun appartement, boven het Turks café (zie stuk 4). Hieruit blijkt volgens de verzoekende partijen duidelijk dat de brievenbus van nummer 9 recht uitkomt in het café zelf. Zij benadrukken dat zij nooit enige post hebben gekregen en dat deze telkens werd vernietigd door de uitbaters van het café. Er kan dus volgens de verzoekende partijen onmogelijk gesproken worden van een gebrek aan medewerking in hun hoofde. Zij zijn volgens hen nooit op de hoogte geweest van de vraag van de verwerende partij om de nodige bewijsstukken over te maken.

Uit de voormelde uiteenzetting van het eerste en tweede middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze inhoudelijk betwisten. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, doelen zij op de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat hij het oordeel van het bestuur enkel onwettig kan bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partijen de schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel aanvoeren, dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel toelaat om het oordeel onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

De bestreden beslissing bevat onder meer de volgende motieven met betrekking tot het gebrek aan medewerking van de verzoekende partijen: *“Op 16.11.2017 werd er voor betrokkene een eerste maal een uitnodigingsbrief verstuurd naar de gemeente met de vraag om haar uit te nodigen om haar huidige economische situatie te verduidelijken om, overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene werd door de gemeente uitgenodigd op 16.11.2017 en 18.01.2018 maar ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 20.03.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending rechtstreeks naar betrokkene met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 22.03.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald door betrokkene en werd op 07.04.2018 dan ook teruggezonden naar onze dienst. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging.”*

Voormelde motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt op dit punt niet aangetoond.

De verzoekende partijen betwisten niet dat de verwerende partij verschillende pogingen heeft ondernomen om hen de mogelijkheid te bieden hun economische situatie te verduidelijken, maar pogen in hun eerste en tweede middel aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van overmacht waardoor zij niet zijn kunnen ingaan op het verzoek van de verwerende partij om hun economische situatie toe te lichten. Zij stellen het slachtoffer te zijn geworden van huisjesmelkerij en betogen dat de eigenaars van het café, waarboven zij woonden, hun post zouden vernietigd hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich in deze beperken tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bij brengen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen enige klacht hebben neergelegd tegen de eigenaars van het café wegens huisjesmelkerij of het vernietigen van hun post. Bovendien blijkt uit de foto die de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen enkel dat de brievenbus van nummer 9 (de straat staat niet vermeld op de foto) zich inderdaad in de deur van een café bevindt, maar daaruit blijkt nog niet dat de post die daar werd afgeleverd ook niet is aangekomen bij de verzoekende partijen zelf. De verzoekende partijen maken hun loutere beweringen dan ook niet aannemelijk en maken niet aannemelijk dat er sprake is van overmacht voor wat betreft het niet meewerken met het bestuur. Voornoemde motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de niet-medewerking van de verzoekende partijen blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

2.2.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen lichten het derde middel als volgt toe:

“DERDE MIDDEL

- Schending van het artikel 39/79 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 13 EVRM.

5.3.1.

De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst.

Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

De verzoekers zijn geen ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

5.3.2.

De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien de verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking, reeds op datum van 17/04/2018 afgevoerd is uit het register.

Inderdaad, in het register staat volgende wettelijke informatie m.b.t. de verzoeker vermeld dat zij een afgevoerd verlies van verblijfsrecht hebben (zie stuk 3)

De verzoekers zijn dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing.

Met andere woorden nog voor de verzoekers kennis hebben van de bestreden beslissing zijn zij al afgevoerd uit het register.

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoekers het recht hebben om een schorsend beroep in te dienen conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 13 EVRM!

5.3.3.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekers, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kunnen afvoeren uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Toch is het supprimeren uit het register nog voor het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Dit vormt als dusdanig geen effectief beroep en is aldus evident strijdig met artikel 13 EVRM.

Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verblijfsrecht ingetrokken wordt en dat haar E-kaart dient te worden gesupprimeerd, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden nog voor de daadwerkelijke betekening van deze beslissing en nog voor het verlopen van de beroepstermijn en dus het definitief worden van deze beslissing.

De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde.

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling de verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

5.3.4.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet en artikel 13 EVRM niet.

Verzoekers rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partijen in hun derde middel verwijzen, luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

De bestreden beslissing, namelijk de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, is een beslissing zoals bedoeld in artikel 39/79, §1, 7° van de vreemdelingenwet.

Uit voornoemd artikel 39/79, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat hierin wordt bepaald dat *“tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen (kan) worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend”*. Uit deze bepaling blijkt dan ook duidelijk dat het schorsend effect dat kan afgeleid worden uit deze bepaling enkel betrekking heeft op het niet gedwongen uitvoeren van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied of *“zodanige maatregelen”* die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Het betoog van de verzoekende partijen mist feitelijke en juridische grondslag.

Wat de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen in hun vierde middel de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar uit de hiernavolgende bespreking van het vierde middel zal blijken dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zodoende kan de schending van artikel 13 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24, en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet en van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partijen lichten hun vierde middel als volgt toe:

“VIERDE MIDDEL

Schending van het artikel 8 EVRM ;

- Schending van de artikelen 7 en 33 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;

Schending van het artikel 22bis van de Grondwet.

5.4.1

a)

Dat de overheid een beslissing dient te nemen in het hoger belang van het kind staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Belgische Grondwet te lezen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind.

b)

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing.

Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

o Artikel 22bis van de Grondwet :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

c)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

-Mening van het kind ;

-Identiteit van het kind ;

-Behoud van de familiale banden ;

-Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;

-Kwetsbaarheid ;

-Recht op gezondheid ;

-Recht op onderwijs.

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van de minderjarige kinderen.

Het feit de verzoekster niet is kunnen ingaan op de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken om humanitaire elementen aan te brengen tot behoud van haar verblijfsrecht, is voor de DVZ nog geen vrijgeleide om onzorgvuldige beslissingen te nemen.

Gelet op het feit dat de DVZ, als administratieve overheid toegang heeft tot alle mogelijke registers en databanken, had de deze ook moeten weten dat er zich in het gezin van de verzoekster minderjarige

schoolgaande kinderen bevinden. Het is dan ook goed mogelijk dat deze ook nog eens naar school gaan.

In het dossier van de verzoekster is dat inderdaad het geval.

a)

Twee minderjarige kinderen zijn in België geboren!

Zo is de zoon van verzoekster, Samuel MASLAROVA, geboren in Brussel, gemeente Ixelles.

Een kopie van de geboorte akte wordt hierbij neergelegd (zie stuk 5)

De dochter Sofija MASLAROVA, is geboren in Gent.

Een uittreksel uit het Rijksregister wordt als staving stuk toegevoegd (zie stuk 6).

De in België geboren kinderen hebben nooit in Slovaakse gewoond.

België is hun thuisland.

b)

Vier minderjarige kinderen lopen hier school in België.

Zo loopt de dochter, Sara MOROVA sinds 13/12/2016 school in de Gemeentelijke Basisschool Hippo's Hof te Gent.

Zij legt hiervan een attest neer van schoolbezoek.

(zie stuk 7)

Hieruit blijkt ook dat zij de lessen volgt in het Nederlands.

Ook dochter Veronika MOROVA is ingeschreven in de Gemeentelijke Basisschool Hippo's Hof te Gent waar zij regelmatig de lessen bijwoont, in het Nederlands.

(zie stuk 8)

Ook de zoon, Samuel MORO heeft school gelopen in dezelfde school als zijn zusjes.

(zie stuk, 9)

c)

De oudste dochter Adriana MASLAROVA, loopt sedert 20/03/2017 school in de Gemeentelijke Basisschool voor Buitengewoon Onderwijs- De Zonnepoort.

(zie stuk 10)

De oudste dochter loopt school in het buitengewoon onderwijs.

Dit is een element waar de Dienst Vreemdelingenzaken rekening mee dient te houden bij het nemen van haar beslissing.

Dat dit in casu op geen enkele manier gebeurd is, er wordt zelfs geen motivering omtrent de minderjarige kinderen opgenomen in de bestreden beslissing!

Met de overwegingen van de minderjarige kinderen, die hier school lopen, de taal spreken en volledig geïntegreerd zijn, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening gehouden.

De minderjarige kinderen komen in een wel erg precaire en rechteloze positie geplaatst.

Nergens in de beslissing wordt over het hoger belang van de minderjarige kinderen iets gemotiveerd. Dit schendt de motiveringsplicht.

De beslissing van de overheid dient evenwel in het hoger belang van een kind genomen te worden.

Nergens in de beslissing wordt over het hoger belang van de minderjarige kinderen iets gemotiveerd. Dit schendt de motiveringsplicht.

5.4.2

Het is in casu niet duidelijk wat precies verwacht wordt van verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot een weigering van verblijf waardoor hun verblijfsrecht wordt ingetrokken en zij geschrapt worden uit de registers, maar er wordt hen geen bevel afgeleverd.

De verzoeker beroept zich om deze reden op het respect voor het recht op een gezinsleven.

Dit recht zit vevat in artikel 8 E.V.R.M. en de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

"Artikel 8 van het E. V.R.M.

Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

• 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

• 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

"Artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

*"Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie
Het beroeps- en gezinsleven*

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak."De vader van de kinderen, de heer Moro, Frantisek wordt ook niet betrokken in de beslissing.

Hij werkt in België. Tevens staat hij vermeld op het attest gezin waardoor de DVZ hiervan niet onwetend kon zijn.

Dit feit is een duidelijke schending van artikel 8 EVRM. Daarnaast is dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. (...)"

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en 33 van het Handvest, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en de bestreden beslissing dus ook niet als gevolg kan hebben dat het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of van artikel 33 van het Handvest wordt geschonden. Het gezin wordt door de bestreden beslissing immers niet uit elkaar gehaald. De verzoekende partijen maken een schending van artikel 8 van het EVRM en 33 van het Handvest, niet aannemelijk.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op verwijderingsmaatregelen. Nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, kunnen zij niet dienstig verwijzen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Voorts betogen de verzoekende partij in hun vierde middel dat de verwerende partij geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van de minderjarige kinderen, waarmee zij doelen op de schending van artikel 24 van het handvest en van artikel 22bis van de Grondwet. De verwerende partij had volgens de verzoekende partijen moeten weten dat er zich in het gezin minderjarige schoolgaande kinderen bevinden. Het is dan ook goed mogelijk dat deze ook nog eens effectief naar school gaan. De verzoekende partijen stellen dat de oudste dochter school loopt in het buitengewoon onderwijs. Dit is een element waar de verwerende partij volgens de verzoekende partijen rekening mee moet houden bij het nemen van haar beslissing. Dit is volgens de verzoekende partijen in casu op geen enkele manier gebeurd. Er wordt volgens hen zelfs geen motivering omtrent de minderjarige kinderen opgenomen in de bestreden beslissing. Met de overwegingen van de minderjarige kinderen, die hier school lopen, de taal spreken en volledig geïntegreerd zijn, werd volgens de verzoekende partijen door de dienst vreemdelingenzaken absoluut geen rekening gehouden. De minderjarige kinderen worden volgens de verzoekende partijen in een wel erg precare en rechteloze positie geplaatst. Nergens in de beslissing wordt over het hoger belang van de minderjarige kinderen iets gemotiveerd. Dit schendt volgens de verzoekende partijen de motiveringsplicht. De verzoekende partijen stellen verder dat het in casu niet duidelijk is wat precies van hen verwacht wordt. De verwerende partij gaat over tot een weigering van verblijf waardoor hun verblijfsrecht wordt ingetrokken en zij geschrapt worden uit de registers, maar er wordt hen geen bevel afgeleverd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen hun hele betoog omtrent het belang van de kinderen en de schending van de desbetreffende aangevoerde bepalingen ophangen aan het feit dat twee minderjarige kinderen in België geboren zijn, de kinderen in België school lopen, de in België geboren kinderen nooit in Slowakije gewoond hebben, België hun thuisland is, en één kind in het buitengewoon onderwijs les volgt. De verzoekende partijen stellen verder dat de kinderen volledig geïntegreerd zijn. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de bestreden beslissing dan ook niet als gevolg heeft dat de minderjarige kinderen niet meer in België naar school zouden kunnen, wel integendeel. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat de kinderen België zouden moeten verlaten, laat staan terugkeren naar Slowakije, waardoor hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, voor zover de verzoekende partijen hiernaar zouden verwijzen, niet geschonden wordt door de bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen belang bij dit onderdeel van het middel. Evenmin maken zij aannemelijk dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de minderjarige kinderen door de bestreden beslissing in een wel erg precare en rechteloze positie geplaatst worden, merkt de Raad op dat het de verzoekende partijen vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, om op die manier opnieuw legaal verblijf in België te verkrijgen. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het niet door hun eigen nalatigheid is, namelijk door niet in te gaan op de

vraag van het bestuur om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevinden voor hun recht op verblijf, dat de verwerende partij besloot een einde te maken aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partijen de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, zodat deze blijven staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU